Robin Hood FLOUR

מאכט בעסערן
כרויט, קייקס און פייסטרי

זינדיק בלוט

א העכסט שפאנענדער ראמאן פון דעם אידישן לעבן אין אמעריקע

פון א. ר.

(ווייטערעס קומט)
קאפיטל 4

דער ערשטער פארדאכט

ווען סילוויא איז אריינגעקומען אין שאפ, איז שוין נעווען שטארק שפעט. דורך די לאנגע פעקטארי פענסטער, זיי־נען שוין אריינגעפאלן בלייכע שטראלן פון דער זון, וואס האט נעקוקט דורך לייכטע וואלקנס. אלע מיידלאך זיינען שוין לאנג נעווען ביי דער ארבעט. די ניי מאשינען האבן שוין לאנג גע'רעש'ט און געטומלט. די רעדלאך זיינען געלאפן ווי א פייל פון בוינן, און די נאדלען האבן פלינק געשלאגן אין ווייכע שטאפן אריין און אויסגעשפיגן פון אונטער זיך: אריינגעייבט ארבל, ארומגעוויקלט בראנען. פון א באזונדער ווינקל, האט זיך געהערט די לייכטע און שווערע קלעפ פון די פרעס אייזנס — דארטן זיינען די פרעסערקעס געשטאנען ביי דער אר־בעט.

די מיידלאך וואס זיינען געזעסן ביי די ניי מאשינען, האבן ביי דער ארבעט שטיל אונטערגעזונגען. נאר אז סילוויא איז אריינגעקומען, א פרייליכע, אן אויפ־געלייגטער, מיט א שטראלענד פנים און מיט גראציעזע פלינקע טריט, האבן די מיידלאך אויפגעהערט צו זינגען און גע־נומען ווארפן אויף איר נישט פארגינג־לט.

סילוויא האט זיך שמכלדיק ארומגע־קוקט. זי איז געווען אנגעטאן אין אויינפאך ברוין קלייד, וואס איז איר געווען שטארק איינגעפאלן ארום דער טאליע. אין דאס קליידל האט פון אויר אראפגעזונגען. די ארבל זיינען געווען זייער קורצע, און די נאקעטע און גלאטע הענט אירע דאנן געבלעדערט די. אויגן. דער האלז אירער, האט געווארנקען אזוי קלאר און יונג און די שווארצע געשאר־רענע האר, זיינען ווי א קרוין געלעגן אויף איר קאפ.

— זע נאר זע! א נאנצע ליידי — האט איין מיידל גיפטיק א שעפטשע געטאן — מען קאן מיינען, קוקנדיק אויף איר מי יודע, ווער זי איז, כאטש ראקפעלערס א טאכטער!

— און אז זי פארשפעטיקט, ארט עס איר פונקט ווי די וואנט . . . און ווען זי וויל — דאמאלסט קומט זי, און קיי־נער וועט איר אפילו נישט אויסרעגן...

— אז זי הוליעט ארום נאנצע נעכט, מוז זי דאך קומען שפעט . . .

סילוויא האט געפילט, אז די מייד־לאך שושקען זיך ווען איר, נאר זי האט זיך נישט וויסנדיק געמאכט. זא־לען זיי פלאפלען וואס זיי ווילן — האט זי געטראכט. דער שמייכל איז נישט אראפ פון אירע רויטע ליפן, און זי האט זיך גענומען דערנענענטערן צו איר פראץ ביי דער ניי־מאשין. נאר דא — ווען דער פארמאן זי דערזעען, האט ער שנעל געצאפט און ער איז איר אנט־קעגן געלאפן און ער האט אויסגערופן:

— גוד־מארגינג מיס סילוויא!

סילוויא האט זיך אפגעשטעלט. זי האט זיך לייכט פארדרויטלט. זי האט גע־קוקט מיט וואונדער און זי האט נישט פארשטאנען, וואס דער פארמאן האט זיך פלוצלונג אזוי דערפרייט מיט איר. זי האט געוואוסט, אז פארן באס קריכט ער, דער פארמאן, ווי א הונט אויף די הינטערשטע פיסלאך, און אז אן ארבע־טער פארשפעטיקט אויף פינף מינוט, מאכט ער א גאנצן וועזן . . . און דא, —אזא שמחה אויף אים.

זי האט שטיל געענטפערט:

— גוד מארגינג.

— איך זע, אז איר נייט זיך צו איי־ער מאשין . . . שוין אזוי געוויינט, און איר ווייסט נאך נישט וואס פאר א סור־פריינ יע דערוואַרטעט אייך.

אין הארצן האט עס איר א קלאפ גע־טאן:

— מען וויל מיר אודאי אפזאגן, — סך הכל ארבעט איך דא עטלאכע חד־שים און שוין . . . אבער זי האט זיך נישט פארלאדן, זי האט זיך אפילו צעשמייכלט פון דעם וואס זי האט זיך דערשראקן. זי האט זיך דערמאנט אין דעם פנים פון דעם יונגן בענדזשאמין וואלף, זי האט זיך דערמאנט ווי ער האט היינט געקוקט אויף איר, און זי האט געפרעגט אויפגעלייגט:

— וואס אזוינס דערווארטעט מיר, מר. פופקין?

זי האט אויסגעצויגן דאס לעצטע ווארט מיט חוזק.

מר. פופקין, א נידעריקער, דיקער פארשוין, פון א יאר פינף און פערציק, וואס האט שוין לאנגע יארן געארבעט ביי די וואלפ'ס, און ער האט זיך אפילו באריטט, אז ער איז מיט זיי משפחה — איז געשטאנען מיט זיינע שיכערע האר אויפן קאפ און מיט א בלייך ווייס פנים, און ער האט אלץ גוטמוטיק גע־שמייכלט:

— אן אמת'ער סורפריין . . . דער־ווארטעט אייך, מיס סילוויא, א נייע שטעלע! . . .

— א נייע שטעלע? וואס הייסט עס?

— עס הייסט, נאר פשוט, איר וועט מער נישט ארבעטן אזוי שווער ביי דער מאשין . . . איר וועט זיצן ביי דעם טיש. דארט וואו איך צייל די שטיק ארבעט . . . איך וועל ציילן און איר וועט עס פארשרייבן, און דאס אלעס!

סילוויא האט אים געקוקט גלייך אין די אויגן אריין, געקוקט מיט פארוואונ־דערטע גרויסע אויגן, אזוי, אז דער פאר־מען האט באקומען א פנים פון א קאץ, וואס דערזעט פוטער. ער האט נעזשמ־רעט מיט די ברעמען. און ער האט גע־נומען פלאנטערן מיט דער צונג:

— גענוג געזעסן ביי דער מאשין . . . פאר אייך פאסט עס נישט . . . . איר זייט אזא שיינע . . . אייך פאסט בע־סער צו זיצן און פארשרייבן . . . . פון אפים האט מען עס מיר באפוילן . . .

סילוויא האט נים געפרעגט ווער עס האט אזוי באפוילן, וואס אין איר דען געווען דער אונטערשייד? אבי זי ווערט פטור פון דער מאשין. סילוויא האט פיינט געהאט די מאשין, זי האט בכלל פיינט געהאט צו ארבעטן, און פון קליי־נערהייד אן האט זי שטענדיק געטרוימט פון א רייך לעבן, פון א לעבן אין פאלאצן צווישן גרויסע שפיגלען, און מיט עפעס א שיינעם און שטארקן פרינץ. זי האט געטרוימט פון א רואיק פריי לעבן, וואס זאל זיין "גוד־טאימס" דורך די טעג און די נעכט. זי האט דעריבער שטארק פיינט געהאט די מאשין, און איצט און דער פארמאן האט איר געזאגט, אז זי איז פטור געווארן פון דער דאזיקער צרה, וואס הייסט מאשין, איז וואס זשע דארף זי מאכן א "פארהער" — צו וואס זיך פאנאנדערגעזען ווער און וואס. און מן הסתם — האט זי א טראכט געמאן — האט עס בענדזשאמין דורכגעפירט, און זי האט בלויז געענטפערט:

— אלרייט!

די מיידלאך וואס האבן פריער זיך גערייכט צו הערן ווי דער פארמאן וועט זיך אויף איר בייזערן, האבן איצט אויס־געשטעלט די אויגן מיט גרויס פארוואונ־דערונג און זיי האבן נישט געקאנט פאר־שטיין וואס דא קומט פאר.

— א מזל פון א מויד . . . — האט אזוי פארשפעטיקט און זי באקומט דער־פאר א בעסערע שטעלע!

— איינע פון אונזערע וואלט זיך גע־דארפט אזוי פארשפעטיקן.

— מען וואלט איר גלייך געוויזן די טיר.

— וואס זשע איז טאקע דער יחוס מיט איר?

— וואס ווייסט איר דא נישט? — זי האט א צד אין שיסל . . . זי איז דאך א שיינע . . .

— טאקע דער יונגער וואלף?

אלע נעבט נעמט ער איר ארויס אין זיין מאשין.

— אזוי? ער האט א פרוי מיט א קינד?

— איז זי בדלות . . . נישקשה, זי וועט אים שוין פארדרייען דעם קאפ. עס איז איינמאל א סילוויא!

סילוויא איז דערווייל צוגעגאנגען אויף איר נייעם פלאץ. דער פארמאן האט איר דארט דערלאנגט א בוך און ער האט איר געוויזן וואס זי דארף פאר־שרייבן.

אין דער זעלבער צייט איז אריינגע־קומען בענדזשאמין. אין מיטן שאפ איז ער שטיין געבליבן, ער האט אריינגערוקט די הענט אין די קעשענעס, און ער האט מיט אנגעשטריינגטע בליקן זיך ארומגע־קוקט. אלע מיידלאך האבן זיך גלייך פארטאן אין דער ארבעט. ער אבער האט זיי נישט אין זינען געהאט. ער האט גע־זוכט סילוויא'ן מיט די אויגן, ביז ער האט זי דערזעען, אז זי שטייט נאר דארט לעבן פארמאן'ס טיש. ער האט א ווייילע געקנייטשט מיט דעם שטערן, ער איז עטוואס בלייכער געווארן און ער האט זיך גענומען דערגעענטערן צום טיש וואו סילוויא איז געשטאנען.

סילוויא האט אים אטקעגן געשמייר־בעלט און בענדזשאמין האט א פרעג גע־טאן:

— א נייער דזשאב?

דער פארמאן איז גלייך אונטערגע־שפרונגען און ער האט מיט צעטומלקייט געענטפערט:

— מיס סילוויא וועט פארשרייבן . . וואס זשע: ווי קומט זי טאקע צו אר־בעטן ביי א מאשין? אזוי איז לייכטער און אנשטענדיקער.

בענדזשאמין האט א מרוקע געטאן דורך דער נאז: "אוהו" — און דאס פנים איז אים געווארן אנגעבלאזן. א בייזקייט האט אין אים אויפגעפלאמט, ער האט נאך אליין נים פארשטאנען, וואס דא טוט זיך, נאר עפעס א פארדראס האט אין אים זיך דערוועקט, נאר דא האט סילוויא געגעבן א הויב אויף אירע ברוינע אויגן אויף אים און זי האט א שמייכל געטאן קאקעטיש, אין ער שוין אינגאנצן געווארן צעטומלט, און ער האט א זאג געטאן:

— אלל־רייט! געוויס . . . געוויס איז פאר מיס סילוויא נים קיין ארט ביי דער מאשין . . . עס פאסט איר נים . . . און ער האט געפרעגט ביי סילווי־א'ן:

— זייט איר צופרידן?

— איך ווייס נישט . . . אפשר יא און אפשר נים.

און זי האט גלייך אראפגעלאזט די אויגן.

בענדזשאמין האט געוואלט פרעגן ביי דעם פארמאן ווער עס האט אים באפוילן צו געבן די נייע שטעלע צו מיס סילוויא, נאר ער האט זיך אין צייט געכאפט, אז עס פאסט נים ארויסצוזאגן דעם פאר־דאכט, און ער האט נישט געפרעגט.

ער האט א פאר מאל דורכגעשפאנט אי־בער'ן שאפ הין און צוריק, געשפאנט מיט עפעטע טריט און מיט עטוואס א געבויגענעם קאפ. עס האט אים נים גע־לאזט רוען דער פארדאכט: הייסט עס אז דער אלטער האט אויף איר געווארפן אן אויג? זאל ער דאס האבן געהייסן זי איבערצוזעצן צו א לייכטערער אר־בעט, כדי דערמיט זיך ביי איינקויפן? ווער זשע דען האט עס געקאנט באפוילן אויב נים ער? אזוי הייסט עס . . . דער אלטער הויבט אן קריכן וואו מען דארף נים . . . ער איז פארבייגעגאנגען לעבן די גרויסע טישן, ביי וועלכע עס זיינען געשטאנען די קאטערס. א הויכער און א דארער קאטער האט זיך געמאר־טערט אויפצוהויבן א גרויסע שטיק סחו־רה. בענדזשאמין האט צו אים א זאג געטאן:

— לאז!

ער האט זיך אנגעבויגן און ער האט א כאפ געטאן מיט ביידע הענט דאס גרויסע שטיק סחורה און ער האט עס ארויפגעלייגט אויפן טיש.

סילוויא האט צוגעקוקט פון דער ווייטן און זי האט זיך אזש אויפגעשטעלט פון גרויס באוואונדערונג און זי האט א טראכט געטאן:

— ווי שטארק ער איז!

ער האט זיך אויסגערייט. זיין פנים איז געווען פארדרויטלט און זיינע אויגן האבן שטארק געבליישטעט. ער האט פון ווייטנס א שמייכל געטאן צו סילוויא'ן, און ער איז ווידער צוגעגאנגען צו איר טיש. דערנאך האט ער זיך אויסגערייט און ער איז צוריק אריין אין אפיס.

דער פאטער איז נאך אלץ נים געווען. עס האט אים זייער געוואונדערט. אלע טאג קומט ער א כף פריער. וואו זשע האט ער זיך געקאנט פארזאמען? ער האט זיך אוועקגעזעצט לעבן זיין דעסק, האט געגומען דורכקוקן די אדרעס, נאר עפעס האט ער נים געקאנט ארבעטן. דער פארדאכט אויפ'ן פאטער, אז ער האט זיך געגומען טשעפען צו סילוויא, האט אים נים געלאזט רוען.

(פארזעצונג)

בלוט בלבוד

(פארזעצונג פון זייט 2)

באצאלן מיר פאר אלע הזיקות, וואס זיי האבן מיר אנגעטאן אין דער צייט פון אר־פאל.

מיין פריינט האלאוניא (נאגאלש שווא־גער) האט יענע נאכט נעמאכט פאר מיר אן מיין פאמיליע א באל לכבוד מיין באפרייאונג. מיר האבן זיך געפרייט, וואס נאך עטלאכע וואכן פון שרעקלאכע אי־בערלעבונגען, זיצן מיר ווידער ביי איין טיש צוזאמען, און מיר האבן אזוי געהר־ליעט ביז'ן גרויסן טאג.

איך האב נאכדעם געשיקט דאנק־בריוו צו פאבעדאנאסצוען'ן, דעם יעפיסקאפ אין מאסקווע, דעם אויבער־פראבוראר סלר־טשעווסקי'ן, קניאז קאטשובעיען, דעם אר־ביערי, און אויך צו דעם פאלטאווער גר־בערנאטאר.

איך בין באלד געקומען צו זיך: נענומען ווידער אויפלעבן מיינע פארלאזטע גע־שעפטן, געבראכט נייע סחורה, געווארן ווידער דער גרויסער סוחר פון ארום, ווי פריער, און פון יענעם טאג אן, האב איך געלעבט רואיק און בשלום מיט'ן גאנצן דארף, ביז א האלב יאר פאר'ן אפפאר קיין קאנאדע.

סוף

דער טראגישער סוף פון א באַרימטן אי־דישן קינסטלער אין פאַריז

דזשולס פאסין איז געווען איינער פון די אנערקענטסטע מאלער אין פאריז. זיי־נע קונסטווערק האבן געקראגן גרויסע אנערקענונג, און זיי האבן אים געבראכט אויסער רום אויך א סך געלט. אבער טראץ דער גרויסער אנערקענונג וואס ער האט געקראגן און טראץ זיין גרויסן רייכטום איז ער פארבליבן אומצופרידן מיט'ן לעב־בען.

"איך האב דערגרייכט צו וואס איך האב געשטרעבט. וואס זאל איך אבער איצט טאן?"

אט די פראגע האט דער קינסטלער פאר־סין געשטעלט צו אלע זיינע פריינט און באקאנטע. ער האט געפילט, אז ער האט שוין אפגעטאן אלעס. וואס ער האט גע־האט צו טאן אויף דער וועלט, זיין מיסקול איז געענדיקט, און ער האט נים צוליב וואס ווייטער צו לעבן.

פאסינס פריינט האבן געזוכט צו פאר־טרייבן די שלעכטע געדאנקען פון דעם קינסטלער דורך אלערליי הולינאקעס. פאס־סין האט געהאט זייער א סך פריינט. ער איז געווען אן אינטערעסאנטער מענש, האט ער זיך ארומגערינגלט מיט א קריין פון אלערליי קינסטלער און עס האט גע־שיינט, אז ער איז העכסט צופרידן מיט דער געזעלשאפט, אין וועלכער ער געפינט זיך. ער האט געהאט זייער א סך פארהע־רערנס און צווישן זיי באריסמט שיינהייטן. אבער טראץ דעם אלעם איז ער פארבליבן אומצופרידן, און ער איז געווארן פארצווייי־פעלטער פון טאג צו טאג.

עס איז דא א פסוק, וועלכער זאגט: "יין ישמח לבב אנוש". אן אנדער פאעט האט דאס ברייטער געמאכט און האט גע־זאגט, אז "וויין, פרויען און געזאנג שטילן דעם מענשלאכן פארלאנג". דאס האט פאסין אויך געפרואווט, אבער עס האט נים געהאלפן. ער האט נים געקאנט געפינען קיין גליק און צופרידנהייט אויך אין די זאכן. און די פראגע: "וואס זאל איך איצט טאן?" — איז פאר אים געווארן אלץ שארפער פון טאג צו טאג.

פאסין האט זיך אנגעהויבן ארומטראגן מיט דעם געראנק צו באגיין זעלבסטמארד. ער האט אבער זייער נים געוואלט פארערי־דיקן זיין לעבן אין צער און אנגסט. איינ־מאל האט ער געלעזן אין א בוך, אז דער לייכטסטער טויט איז ווען מען גייט אפ מיט בלוט. מען פילט דאן קיין ווייטאג נים. פארקערט, ווען די בלוט פליסט ארויס פון קערפער פילט זיך אז אנגענעמע אפ־שוואכונג ביז דער מעגש ווערט פארשלע־פערט מיט דעם אייביקן שלאף. האט פאס־סין באשלאסן צו פארבלוטן זיך צום טויט, כדי צו פארבראנגען כאטש די לעצטע מא־מענטן פון זיין לעבן אנגענעם און צופרידן.

פאסין איז אוועק אין זיין רייכער סטו־דיא, האט זיך אוועקגעלייגט אויף א שייר־נעם דיוואן. פון ביידע זייטן פון דיוואן האט ער אוועקגעשטעלט פארשיד־דענע קרינלאך אנגעפילט מיט די טייערסטע פערפיומען. דאן האט ער מיט א שעלד אויפגעגשניטן די אדערן פון ביידע הענט און געלאזט די בלוט פליסן אין די פאר־פיומירטע קרינלען.

אבער אויך אין זיין זעלבסטמארד איז פאסין געווען אנטוישט. ווען ער וואלט זיך באראטן מיט א דאקטער וואלט ער אויס־געפונען, אז שטארבן דורך אפנין מיט בלוט איז נים אזא מאכל. וואס מער די בלוט רינט ארויס און וואס שוואכער דער קערפער ווערט, אלץ מער הויבט דער גוף אן פראעטסטרן קענן דעם פארלוסט פון די בלוטן, וועלכע האלטן אויף דעם קער־פער ביים לעבן. די פארשיידענע מוסקולן ווערן צוזאמענגעדריקט, עס ווערט שווער צו אטעמען. דער מענש הויבט זיך א־נעם אויפן אלטן קאסטבאר